

продукції, усіх форм інвестування. Без інформації про доходи підприємства неможливо скласти форми фінансової та податкової звітності.

Список використаних джерел

1. Бутинець Ф.Ф. Бухгалтерський фінансовий облік. – Житомир, ІІІ «Рута», 2005. – 756 с.
2. Лишеленко О.В. До питання обліку витрат і доходів підприємств.// Статистика України. – 2004. - № 3. – С. 108-112.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 15 «Дохід»// Національні стандарти бухгалтерського обліку.
4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 30 «Біологічні активи» затверджене наказом Міністерства Фінансів України від 18.11.2005 №790

ПРОБЛЕМИ І НЕДОЛІКИ ПОДАВАННЯ ТА СКЛАДАННЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Слепченко О.Л., студентка ОКР «Магістр», спец. «Облік і аудит»

Науковий керівник – Фесенко Д.М., к.е.н., професор

Фінансова звітність є базою для проведення аналізу діяльності підприємства. Залежно від точності інформації, яка наведена у звітності керівництво може розробляти майбутню стратегію діяльності фірми, адже завдяки своєчасності та достовірності даних фінансової звітності можна прийняти правильне рішення.

Складне переплетіння інтересів різних груп користувачів до звітної інформації передбачає її використання в процесах оцінки, аналізу та прогнозування умов і результатів господарювання як окремого підприємства, так і галузі в цілому. Необхідно відмітити, що вплив фінансової звітності на ефективність прийняття рішень визначається тим, наскільки об'єктивно вона відповідає запитам користувачів.

Звичайно, складання фінансової звітності дає ряд переваг, адже саме на її базі можна зробити детальний аналіз діяльності та фінансової стабільності підприємства, але поряд з рядом позитивних характеристик хотілось б звернути увагу і на проблеми та недоліки, які виникають при її складанні.

Перш за все, звернемо увагу на нестабільність національної грошової одиниці, постійно ростуча інфляція дещо спотворює показники звітності, тому при розробці стратегії розвитку підприємства, треба враховувати, що при грошовому визнанні активів має вагу і індекс інфляції; оцінку оборотних і оборотних активів потрібно здійснювати за цінами їх придбання, яка не завжди відповідає ринковій ціні.

Серед недоліків вагоме місце посідає і «нереальне» відображення інформації. Часто фінансова звітність показує ту інформацію, яка є вигідною для власника. Особливо це торкається тих власників, у яких значна частина економічного потенціалу їх підприємств знаходиться в тіні.

Щодо методів, за допомогою яких, здійснюється перекручення та приховування достовірної облікової інформації, то їх існує два: фальсифікація та вуалювання. Фальсифікація – це свідоме підроблення даних бухгалтерського обліку, а вуалювання – перекручення даних за допомогою обраної облікової політики. Як бачимо, керівник підприємства та обліковий персонал мають способи для приховування та спотворення фінансової інформації.

Також в поле зору потрапляють питання пов'язані із складанням та поданням фінансової звітності, адже неузгодженість та суперечливість нормативних актів викликають ряд проблем з їх тлумаченням та застосуванням на практиці. Ще однією проблемою є те, що підприємства самостійно обирають облікову політику, виходячи з якої вони по-різному трактують правила для складання та подання звітності, що знову ж таки призводить до приховань та маніпуляцій обліковими даними.

Зміни, що відбуваються на сучасному етапі в Україні у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України зумовлюють багато питань щодо ведення обліку на підприємствах, а відповідно і деякі перетворення у фінансовій звітності.

З прийняттям Податкового кодексу України від 02.12.2010 № 2275-VI змінилися вимоги до подання фінансової звітності платниками податку на прибуток до органу державної податкової служби. Зокрема, стаття 46 Податкового кодексу України встановлює, що платники податку на прибуток повинні подавати квартальну або річну фінансову звітність, а малі підприємства, що віднесені до таких відповідно до Господарського кодексу України, повинні подавати річну фінансову звітність разом з відповідною податковою декларацією у порядку, передбаченому для подання податкової декларації.

Законом України від 02.12.2010 № 2756-VI "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України" внесено зміни до Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні", які встановлюють нові вимоги до подання фінансової звітності до відповідних органів для підприємств, які мають пільги з податку на прибуток відповідно до податкового законодавства.

У зв'язку із вищезазначеними змінами у законодавстві виникла потреба привести у відповідність із ними Порядок подання фінансової звітності, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 28.02.2000 № 419, пунктом 2 якого встановлено перелік органів на адресу яких підприємства, організації, установи повинні подавати фінансову звітність, та пунктом 5 – терміни її подання. Враховуючи те, що до органу державної податкової служби фінансова звітність має подаватися у порядку, передбаченому для подання податкової декларації, тобто згідно зі статтею 49 Податкового кодексу України протягом 40 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) кварталу, термін подання річної фінансової звітності приведено у відповідність із вимогами податкового законодавства.

Тобто, у зв'язку з прийняттям нового податкового законодавства у бухгалтерів виникає безліч питань та проблем з пристосуванням підприємств до нових стандартів і вимог складання і подання фінансової звітності.

Зважаючи на те, що звітність є дієвим засобом управління і контролю, вона повинна відповідати всім вимогам, що ставляться до обліку. Вона має достовірно відображати ресурси підприємства, їх використання і фінансові результати діяльності. Показники звітності повинні бути об'єктивними, обґрунтованими. Дані, що наводяться у звітності мають бути підтверджені відповідними документами. Своєчасність складання і подання звітності – невід'ємна умова її корисності. Сама достовірна інформація втрачає своє значення, якщо вона надана користувачам несвоєчасно. Тому звітність повинна складатися і подаватися відповідним органам в строки, передбачені законодавством, які забезпечують ефективне її використання для управління.

ВИКОРИСТАННЯ ОБЛІКОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ЦІЛЕЙ УПРАВЛІННЯ ДЕБІТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ

Лазеба Є.С., студентка ОКР «Магістр» спец. «Облік і аудит»

Науковий керівник – Пономаренко О.Г., к.е.н., доцент

Управлінський облік дебіторської заборгованості є складовою системи обробки та підготовки інформації про діяльність підприємства для внутрішніх користувачів у процесі управління підприємством.

Управління дебіторською заборгованістю – це інтегрований процес планування, організації, координації, мотивації та контролю за станом дебіторської заборгованості, який необхідний для досягнення цілей підприємства.

Важливою передумовою уникнення проблем з розрахунками є розробка та запровадження раціональної політики управління дебіторською заборгованістю на основі використання облікової інформації.

П(С)БО 10 “Дебіторська заборгованість” визначає дебіторську заборгованість як суму заборгованості дебіторів на певну дату [3].

Причинами, що призводять до виникнення заборгованості, можуть бути: фінансові труднощі дебітора; недисциплінованість особи, відповідальної за своєчасний платіж; шахрайство; нерозуміння наслідків неплатежів [2].

Тож для вчасного й ефективного реагування на ситуацію з простроченням термінів погашення дебіторської заборгованості необхідно налагодити щоденний оперативний облік дебіторської заборгованості. Таку роботу виконують працівники облікового відділу, але, як правило, бухгалтери документально фіксують господарські операції і їх робота не передбачає заходів з виконання фінансового плану та ведення справ по управлінню дебіторською заборгованістю. Тому на базі даних фінансового обліку у програмному забезпеченні роботи бухгалтерського відділу слід додати можливість імпорту даних обліку до компоненти програмного забезпечення, що використовується для управління дебіторською заборгованістю.